

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

4-12-52

KUIFJE

49

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

5 December, 's avonds...

Goeie Sinterklaas, breng een automatisch dienstmeisje voor mama, fluwelen handschoenen voor papa, een muilband voor m'n zus en... hm... hm... en een machine om lessen te leren voor Bolleke !...

En wat krijg ik, zeg ?

Ssst... stil... ik hoor praten in de schouw. Hij staat op ons dak !

Hij praat in zich zelf die Sint ? Nu ja, op zijn leeftijd.

Kom, we gaan hem tegemoet !

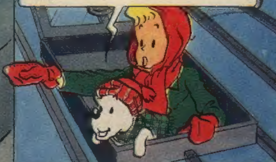
Brr... 't is zo koud !

Het AVONTUUR van SINTERKLAAS

Wel, waar is hij nu ?

EEN TEKENVERHAAL IN VIJF BLZ. DOOR TIBET



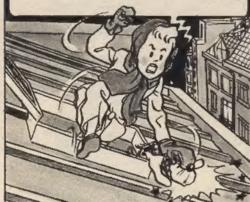






HET AVONTUUR VA

EEN VOLLEDIG VERHAAL







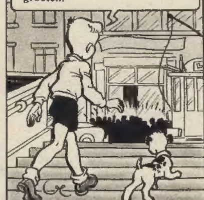






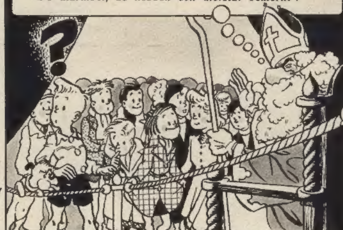












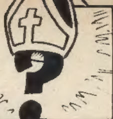








N SINTERKLAAS!



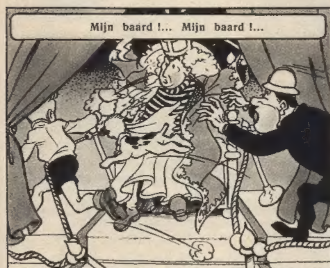
MET BOLLEKE EN SNOLLEKE





























TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN





























































(Wordt voortgezet.)

WIL JE NOOIT MEER NAAR DE TANDARTS?

ZIEHIER DAN WAT JE MOET WETEN EN DOEN !

Verleden week was ik ten huize van een vriend geneesheer, die een diepe vleeswonde moest zuiveren en toenaaien, die een collegestudent tijdens een voetbalmatch opgelopen had. Toen de dokter zijn patient in de woonkamer een glaasje brandewijn aanbood om zijn emoties weg te werken, vroeg een dame uit het gezelschap of het naaien erg pijn gedaan had.
— Dat is nog niets, mevrouw, antwoordde de jongen, in vergelijking met een bezoekje bij de tandarts !
Ja, van tandartsen hebben al onze lezers een heilige schrik. Wanneer men zijn tanden goed verzorgt, kan men veel visites bij de gevreesde tandarts voorkomen. Lees deze doktersraadgevingen en houd er rekening mee ! Je zult er wel bij varen en de tandartsen zullen wat minder werk hebben !

WANNEER het zo ver gekomen is dat men een bepaald schoonheidsproduct in de pers en de reclame wordt aanbevolen, met verwijzing naar die en die filmsterren, die zo mooi zijn omdat ze het product gebruiken, dan eerst beginnen dikwijls de mensen zich aan dat bepaald aspect van schoonheid te interesseren. Zo werd ook de aandacht op mooie en gave tandenrijen gevestigd via reclame voor tandpastas. Samen met het aanwenden van die — overigens overbodige — pastas werd ten slotte de geneeskundige behandeling toegepast die elke mond vereist.

Het is namelijk zó, dat na elke maaltijd, voedselpartikeltjes achterblijven in de mond en voornamelijk rond en tussen de tanden. Daar worden nu die voedselrestjes verteerd door de melkzuurbacil, een gewone goedaardige microob, die onze mondholte bewoont. De ontbinding van dit voedsel is schadelijk voor het tandglazuur. Het levend gedeelte van de tand met haar zenuwen en bloedvaten wordt op een zeer afdoende wijze beschermd door een dubbele levenloze laag, eerst het cement, met kleine gevoelige zenuwuitlopertjes en dan glazuur voor de kroon, het dentine of ivoor voor de wortel. Hoewel dit glazuur bestand is tegen vele etsende stoffen, blijkt een voortdurende inwerking van melkzuur op dezelfde plaats ten slotte noodlottig te worden : er komt een dof plekje op het glazuur, later een kuiltje, waarin nog gemakkelijker voedselresten achterblijven en nog meer melkzuur vrijkomt — het begin van tandbederf, de gevreesde caries is er ! Eens het glazuur doorgevreten, komt het centrum aan de beurt : rottingsbacteriën uit het voedsel knagen en vreten verder, openen de kleine zenuwkanaaltjes en we krijgen tandpijn bij het eten van zoete spijzen en het snoepen, bij het drinken van té warme of té koude dranken. Daarmee is een zeer belangrijk alarmsignaal gegeven. Wordt er nu ingegrepen, het gaatje breder opengelegd en alle aangetaste tandweefsels grondig weggeboord, dan kan een metalen of cementen vulsel, deze tand nog voor tientallen jaren redden. Worden die pijnen nu veronachtzaamd, dan gaat de aantasting verder. Het levend tandweefsel met haar bloedvaten en zenuwvezeltjes wordt in het ontstekingsproces betrokken. Is er maar een klein gaatje in het glazuur, dan zal een hevige, kloppende tandpijn de patiënt naar de tandarts sturen, die op dat ogenblik maar één ding kan doen : de zieke kies uittrekken. Als integendeel de pulpakamer breed open lag, dan zal de pijn niet zo hevig zijn, of zelfs totaal afwezig, een slepende ontsteking baant zich een weg naar het pulpakanaal en tast daar stilaan het kaakbeen aan. De verre gevolgen hiervan zijn niet te miskennen : Tal van slepende hart- en nierkwalen dienen tot een rotte kies teruggebracht !



De obsessie.

Ik meen dat het hiermee mijn lezers duidelijk is geworden, hoe een degelijke mondverzorging niet alleen voor doel heeft witte, glimmende tanden te behouden, maar vooral een gave tandenrij, die geen hinder vormt bij de voeding en geen bron zal worden van mizeries.

Wat zullen we dus doen ? Onze tanden borstelen met een hard tandborsteltje en lauw water, *bij voorkeur NA de twee grote maaltijden. Dit is 's middags en voor het slapen gaan !* Het is natuurlijk zo, dat het meestal gemakkelijk is, het tandenpoetsen in te schakelen in het morgentoilet. Dat is heel goed, al ware het beter dit 's avonds te verrichten. Het dubbele doel van het tandpoetsen is dus, vooreerst het verwijderen van de etensresten, die tussen de tanden en hun kleine oneffenheden zijn achtergebleven en verder het prikkelen van de zoom van het tandvlees. Van nature is dit tandvlees niet al te rijk doorbloed, alhoewel het de voeding van de tand moet verzekeren. Een dagelijkse prikkeling met de tandborstel zal daarom hoogst welkom zijn.


— Zeg eens aan mevrouw Vercamert wat je later wil worden, Pietje.
— TANDARTS !

En de veel geprezen tandpastas ? Deze zijn nuttig in zoverre ze de voedselresten helpen oplossen en een aangename, frisse smaak in de mond geven, maar men neme zich in acht voor pastas, die schadelijke stoffen bevatten om de tanden zeer wit te maken en eindigen met het glazuur af te bijten, zodat men, het kindje met het badwater wegwerpend, de tanden aan een ongewild bederf bloot stelt.

Drs. med.
H. VAN DE VOORDE.

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen (1-40, 41-80, 81-120, 121-160 en 161-196 .... **Per reeks**	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen ...	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt ...	100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat. Vliegtuigen. Reeksen 1.2. Luchtschepen. Reeksen 1.2. Spoorwegen. Reeks 1. Marine. Reeks 1. **Per reeks**	125
6. KUIFJE's portefeuille	200
7. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
8. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
9. KUIFJE's puzzle, in hout, standaard formaat, nieuw model	400
10. KUIFJE's puzzle, idem, groot formaat, nieuw model	500
11. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

DE KUIFJE's BON



WORDT JE AANGEBODEN DOOR



LEES DIT !

ALBUMS :

★ Beide albums van **De Drie Musketiers** zijn uitgeput en zullen niet opnieuw gedrukt worden.

★ Het album **De Koninklijke Prins** is nog verkrijgbaar, doch de fotoreeksen 1 en 2 zijn uitgeput.

●

ALLERLEI :

★ De KUIFJE's PUNTEN, afkomstig van verschillende firma's, mogen samen opgezonden worden, daar alleen het **totaal** punten telt.

★ De geschenken, die op onze lijst voorkomen, kunnen alléén in ruil voor KUIFJE's PUNTEN verkregen worden en zijn **niet** te koop !

★ De omslagen van de chocolade VICTORIA moeten rechtstreeks gezonden worden aan : **VICTORIA, Deneckstraat, 32, Koekelberg.** Je mag er vooral de KUIFJE's BONS uitsnijden !

★ Stuur nooit je KUIFJE's BONS op zonder het volgende te vermelden :
JE NAAM,
JE VOLLEDIG ADRES,
HET GEWENSTE GESCHENK.

★ In dit nummer van KUIFJE staat een BON. Voeg hem bij je collectie !

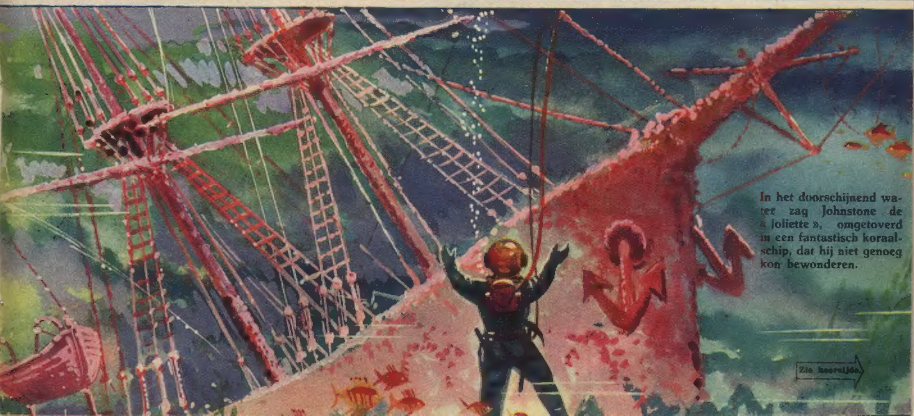
DE BUIT VAN DE ZEE












DE BUIT VAN DE ZEE
maakte het geheel nog mooier. John was echter duiker, en geen dichter, en hij begon zich af te vragen of het wel mogelijk zou zijn, met een autogeenvlamboog door die dikke koraalkorst te boren. Hij zou een andere oplossing moeten zoeken...


met die kerels heb ik al meer afgekerend, hoor !

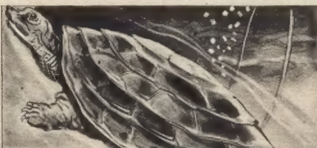

van een gevaarlijke soort, ze durven ook mensen aan !
Tot de ingenieur die hem vergezelde zei John, dat hij een middel zou vinden. De ingenieur antwoordde niet, doch wees hem een driehoekige vin die boven de wateroppervlakte verscheeen : een haai !


John kende die haai van twee meter lang, die zich in een kloof verbergt en pijlsnel op zijn slachtoffer toezwemt. Hij gaf er daarom de voorkeur aan, de ingenieur naar de veilige grond te vergezellen, om in het dorp de werklui te zoeken, die hem zouden helpen...


De Javanezen van Thio kenden geen Engels, en John poogde hen alles uit te leggen door tekeningen. Hij plaatste zijn bord met de tekeningen op de lichtbrug. Zijn leerlingen waren niet dom en luisterden aandachtig. John gaf hen allemaal een naam en duidde ook een ploegbaas, John Reni aan.


Na drie dagen oefenen begon het ernstig werk. De Javanezen waren zeer handig en John dook om een verkenning te maken. Voorzichtig, want iedere pas betekende een groot gevaar, ging John naar het ruim van het koraalschip. Hoe dik was de laag die op het schip gegroeid was ?


Ondanks het gevaar bewonderde John het prachtige groen van het wier waarin blauwe, groene, rode, gouden vissen wemelden. Net een sprookje.




Plotseling had John de indruk dat er iets ongewoons op handen was... Hij draaide zich om en liet zich op de brug vallen. Een reuzenschildpad zwom sierlijk voorbij. Als bij mirakel stootte ze niet tegen de luchtbuis of de koord...


John kwam bij de deur van de voorplecht. Het koraal had zich rond de opening geslingerd en men had de indruk in het rijk van de kabouters binnen te treden. Jammer genoeg woonden er slechts zeeegels met giftige stekels !


Pas na een paar uur kwam John terug omhoog tot grote opluchting van zijn « boys ». Nauwelijks was zijn masker afgeschroefd of John Reni gaf hem een kruik vol heerlijke cocosmelk te drinken...


John had nu vastgesteld, dat hij met een steekvlam niets kon uitrichten en besloot het koraal met kleine ladingen dynamiet te breken. Een eerste lading werd spoedig aangebracht en een seconde na de knal van de onploffing doken al de Javanezen in zee... Waarom ? Wel, om de vis op te halen die door de ontploffing gedood of verdoofd was...


Alleen, zou John wel een jaar werk hebben. Men zond hem dan Chantreaux, Le Paulec en Robert. John keek naar Paulec, die aan het werk was, toen een reusachtige haai in de richting van Le Paulec zwom...
(Wordt voortgezet.)

Sporthoekje

DIE ARME SCHEIDSRECHTER



HOE dikwijls wordt bij het verlaten van het voetbalveld niet de vraag gesteld : « Heeft de arbiter, of scheidsrechter, juist gezien, of had hij ongelijk ? » Een groot deel van het publiek en heel zeker de supporters van de verslagen ploeg zijn van menig, dat de arbiter partijdig was, dat hij floot wanneer het niet nodig was, enz., enz. Ze hebben trouwens niet gewacht tot de match gedaan was om dit te zeggen. Tijdens het spel nog, hebben ze de ongelukkige met verwijten overladen, hem kleurrijke, pittige, of ruwe en brutale scheldwoorden naar het hoofd geslingerd. De hele dierentuin werd er zelfs bijgesleept.

Wanneer we onpartijdig en eerlijk zijn, moeten we toegeven dat de heren die iedere Zondag met hun fluitje in het stadion staan, in de grond toffe kerels zijn en we hun job niet graag zouden overnemen.

In Wenen werd de verkoop van bier in flessen op het voetbalveld verboden, voortaan krijgen de dorstigen hun bier in karton of plastic en... de scheidsrechters zullen er, naar verluidt, zeer wel bij varen.

De Franse voetbalfederatie heeft haar arbiters thans uitgenodigd deel te nemen aan een psychotechnisch examen.

Aan welke eisen die dutsen moeten voldoen, weten we niet, maar het schijnt nogal ingewikkeld. Wie weet worden die scheidsrechters niet opgesloten met een groep voetbalsupporters, die hen nu allerlei scheldwoorden naar het hoofd slingeren.

De perfecte scheidsrechter zal dan ongetwijfeld diegene zijn, die alles zonder verpinken laat zeggen en nooit zijn autoriteit of zijn waardigheid verliest...

Nu, we zullen de resultaten afwachten.

BEN JE EEN GOED AUTOMOBILIST ?

HET « testen » is een mode geworden. Laatst kwamen de automobilisten aan de beurt. Het examen werd afgenomen voor een cinemascherm. Op dit scherm zag men duizend en één onverwachte verkeersmoeilijkheden oprijzen. Een voetganger, die onverwachts opduikt, een fietser die plotseling afslaat en een kind, dat zonder links of rechts te kijken, de straat oversteekt. De automobilist die getest werd moet nu onmiddellijk en juist reageren.



Na afloop, kwam men tot de vaststelling dat jonge mensen vlugger en juister reageren, hun reflexen kwamen in minder dan $4/10^e$ van een seconde ! De dames hadden een seconde nodig om de beweging, waardoor het gevaar vermeden werd, uit te voeren. (Misschien is dat louter kwaadsprekerij !) De automobilist die reageert in $6/10^e$ van een seconde doet het nog héél goed. Enkele jongelui, die nog nooit een auto bestuurden, hadden een betere reactie dan sommige vergrijsde chauffeurs !

Wanneer de automobilist reageert na $6/10^e$ van een seconde, heeft een wagen die rijdt met een snelheid van 30 km. per uur, nog 4,95 m. afgelegd alvorens de chauffeur de bepaalde manœuvre uitvoerde. Aan 60 km. per uur, bolde de wagen nog 9,90 m. Aan een snelheid van 90 km. per uur nog 14,80 m. en aan 120 km. per uur nog 19,80 m.

Naar gelang de automobilist meer gas geeft, zouden dus zijn reacties ook vlugger moeten komen, wil hij ongelukken vermijden !

JOSY BARTHEL HAD HET VOORZIEN



VOOR de Olympische Spelen van Helsinki waren er niet veel sportliefhebbers die deze Luxemburgse athleet kenden. De Luxemburgse sportlui aanzagen Josy Barthel voor een eerlijk loper die nooit veel potten zou breken. En dan werd diezelfde Barthel Olympisch kampioen over de 1.500 meter, en nadien waagde hij zelfs een aanval op het wereldrecord. Ja, nu werd het toch tijd met die kampioen even kennis te maken.

Naar het schijnt heeft Josy Barthel zijn eigen loopbaan « voorzien » toen hij nog een beginneling was en zich regelmatig liet kloppen. In 1943 schetste Barthel zijn plan... We lezen hierin ondermeer, dat hij in 1952 kampioen wou worden over de 1.500 meter, het wereldrecord zou kloppen en voor het jaar 1953 deze afstand zou lopen in de fantastische tijd van 3' 41". Jullie hebben al wel horen spreken over Gunder Haegg, de man, die de tijd van 3' 43"' verwezenlijkte en algemeen als een fenomeen werd en wordt beschouwd. 3' 41" lag, volgens de mensen die het weten kunnen, aan de grens van de menselijke mogelijkheden en was bijna onbereikbaar. Nu men Josy Barthel tijdens het afgelopen jaar in actie zag, gelooft men dat hij in het jaar 1953 deze tijd werkelijk zal halen !

Uit deze kleine geschiedenis leren we, dat er weinige dingen onbereikbaar zijn voor de mens die er zich met al zijn wilskracht en energie op toelegt en dat men zich een haast onbereikbaar doel moet stellen om een prachtig resultaat te bereiken.













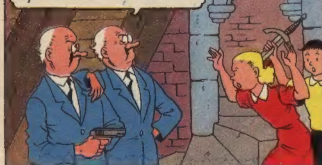
















(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn op weg naar de maan. Aan boord van de maanraket beleven zij, dank zij de detectives, een opwindend avontuur...

Hallo, hallo! hier de aarde!... Wat is er gaande?... Waarom hebben jullie de atoommotor uitgeschakeld?

Hallo, hallo, hier de maanraket! Een van de detectives had, bij vergissing, op de motorkruk geduwd, maar nu is alles weer in orde!

We hielden ons nochtans overeind!

O ja... doch waardan hielden jullie zich vast!

Om op alles voorbereid te zijn, trekt iedereen z'n schoenen met magnetische zolen aan...

De professor heeft gelijk. Indien de motor nu, om een of andere reden stilvalt, zullen we dank zij deze schoenzolen, op de vloer van de kajuit blijven... en dat bevalt ons toch beter dan dat zweven van daareven!

Maar neen, ik droom niet... Dat is Adonis!

Wie is die Adonis? Een van je vrienden die in deze streek woont?

Adonis, een kleine planeet, is een fragment van een planeet die vroeger tussen Mars en Jupiter zweefde... Het is een rotsachtige massa van ongeveer 700 meter diameter... Kom op mijn plaats zitten, dan kun je ze zien. Intussen trek ik ook m'n schoenen aan doch, om hemelswil, raak niets aan!

Ziezo, dat is klaar. Hoe komt het dat er nog een paar overblijft? Wie heeft zijn schoenen niet aangetrokken?

Verdraaid, het is de kapitein. Hij bleef beneden. Ik zal ze hem vlug brengen...

Wel, m'n beste Bobbie, heeft men je niet teerg door elkaar geschud?

Ha, daar ben je, Kuifje! Als je eens wist wat mij overkomen is!

En de kapitein? Waar is kapitein Haddock?... Ik... Hé, wat betekent dat papier op tafel?

Maar dat is ongehoord! De man is gek geworden! Dat moet ik aan de professor tonen!

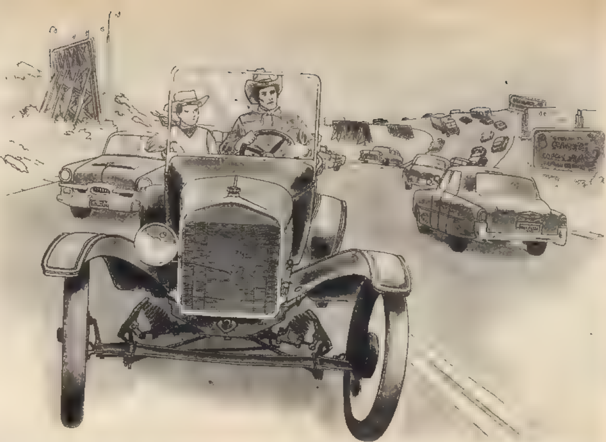
Verduiveld! Goed maar dat we onze schoenen aangetrokken hebben... Daar is die motor alweer uitgeschakeld... Wat mag er nu gebeurd zijn?

DRRRING DRRRING DRRRING

Zie je wel, Kuifje, het spel begint opnieuw!

(Wordt voortgezet.)

ROMAN
VAN
M. ARTIGUES
GEILLUSTREERD
DOOR
P. CUVELIER



In San Antonio, in de staat Texas, werd Stroom Arrowhead vermoord. Hij was een veteraan van de Old Fellows Ranch en een vriend van Texas Slim. Koen gaf de persoonsbeschrijving van de dader, die nog steeds op vrije voeten loopt Koen zoekt het zadel, dat hij van Stroom erfde, en wordt aangesproken door een sympathieke cowboy

TEXAS SLIM

WAARTOE EEN MEXIKAANS ZADEL LEIDEN KAN

IK geloof dat ik het gevonden heb, vervolgde hij terwijl een glimlach zijn energiek en gebronsd gezicht verhelderde. Wil je me niet vergezellen op een kleine uitstap naar het Westen, waar je zoveel van houdt ?

Koen bekeek de cowboy totaal uit z'n lood geslagen.

— Je kent me niet, hernam de cowboy, en dat heeft z'n reden ! Ik ben immers maar een arme duivel en woon in een ranch van Llano Rojo. Maar, ik ken je, want zelfs in een afgelegen oord gebeurt het dat men naar de radio luistert en een krant leest. Ik weet dat jij hier de held van de dag bent. Ik weet alles omtrent je en weet dus maar al te best, dat je een boontje hebt voor alles wat verband houdt met de Far West. Alhoewel San Antonio de poort is van het land, waar wij cowboys nog leven zoals in de tijd, waarover je zoveel gelezen hebt, heeft je tante je nog niet toegestaan een kleine uitstap te maken naar dit land. Wel, ik nodig je er toe uit. Ik heet Jack Wakerfield. Mijn vrienden heten me Plastic Jack.

— Maar... vroeg Koen verbauwereerd...

— Maar wat ? vroeg de andere lachend. Wat staat er je niet aan in m'n plan ? Heb je schrik van je tante ? Ze zal er niets van weten. Je hebt het niet nodig haar de toelating te vragen en dus kan ze je die ook niet weigeren ! De zonde is niet zo groot, zeg ! Het is werkelijk een gelukkig toeval dat ik je ontmoette. Ik maakte m'n ouwe kar net gereed om te vertrekken naar de ranch op vijftig mijl van hier. Ik bracht mijn boss naar San Antonio, hij heeft hier zaken af te handelen. Ik kom hem weer oppikken. Indien je me naar de ranch wilt vergezellen, heb ik net de tijd je een bronk te lenen om een toertje te maken door de range. Ik zet je voor etenstijd hier weer af en ik herhaal het, je tante zal er niets van weten.

Koens ogen schitterden. Plastic Jack, de grote verleider, begreep wel dat de jongen nog een, eerder zwakke, weerstand bood aan de heerlijke perspectieven die hij voor hem opende.

— Wel, my boy, wat denk je ?

Dan met een veel ernstiger stem, terwijl de lach van zijn gezicht vergleed :

— Ik was een vriend van de oude Stroom. Hij zei het eenvoudig en oprecht, zodat Koen geheel ontdaan mompelde :

— Stroom.

Met een spontaan gebaar nam hij de pols van de cowboy vast en vroeg :

— Ken je Texas Slim ook ?

— Neen, boy, Texas Slim ken ik niet. Ten minste niet persoonlijk. De Old Fellows Ranch ligt vijf en veertig mijl ten Noorden van de onze en ik had nog geen gelegenheid er heen te rijden. Ik heb Stroom Arrowhead op een andere ranch gekend, vóór hij de gast was van Texas Slim. Natuurlijk heb ik, net als iedereen, van deze prachtkerel horen spreken. Ik gaf m'n arm om op hem te gelijken !

Hij wachtte enige ogenblikken en voegde er dan, vriendelijk verwijtend aan toe :

— Indien Texas Slim je dit voorstel deed, zou je niet aarzelen het te aanvaarden, hé !

— Neen, riep Koen, ik aarzel niet langer. Ik ga met je mee !

De laatste weerstand was gebroken. Koen was dolblij en vergat helemaal dat hij eigenlijk niet mooi handelde tegenover z'n tante. Het was echter waar, dat hij een wrok koesterde tegen haar omwille van die geschiedenis met het zadel. De hemel zij dank, voor het ogenblik was zijn verdriet weggeveegd. Hij vertrok naar het land van zijn droom aan de zijde van een vriend van de oude Stroom en een vereerder van Texas Slim. Een vriend van de oude Stroom... Ja, de hemel moest er voor iets tussen zijn. Deze nieuwe vriend zou de belofte van de oude Stroom inlossen : hij zou Koen de Far West tonen. Koen vertrok voor de Far West en het kon hem niet meer schelen dat het met een moderne wagen was in plaats van met een witte huifkar getrokken door buffels of muilezels, zoals weleer.

Koen voelde zich als de pionier van de XIX[e] eeuw op weg naar de braakliggende grond die hij zou vruchtbaar maken. Het scheelde niet veel of, om het vertrek van Plastic Jack te verhaasten, had hij de beroemde kreet uitgestoten waardoor, in die heroïeke tijd, de chef van het konvooi, de wagonboss, aan wagens en escorte-ruiters, het sein gaf voor de grote trek naar het avontuur : Westward Ho !

Die beste Plastic Jack was werkelijk door de hemel gezonden ! Eindelijk zou er een einde komen aan die straf, want het was een straf op de drempel van het Land van z'n Dromen staan en het niet mogen zien, zoals zijn tante het beval ! Hij was haast blij met het verlies van het zadel, want daardoor had hij een vriend gevonden die hem op deze wijze troostte...

Toen ze de stad uitreden vond Koen hetzelfde contrast tussen de Spaanse zeden en de Noordamerikaanse civilisatie als in het centrum van San Antonio, waar naast wolkenkrabbers en moderne garages kleine bont geschilderde casas stonden en oude herenwoningen, zoals die waartegen Stroom de dood gevonden had. Ze reden door de voor driekwart verlaten prairie. De weg was prachtig aangelegd en ze kruisten pullmannwagens op banden, de laatste creatie van de geweldige Amerikaanse autotechniek, villa's op wielen die als toeristenwoonwagen worden gebruikt. En een soort van rollende superdreadnoughts !

Natuurlijk gunde Koen dit alles geen blik. Hij keek over de benzinestations en de reclameborden in schreeuwerige kleuren, die langs de weg stonden, heen naar de grastapijten die hier en daar doorschemerden, meer blauw dan groen. Hij zag ook het vee, niet achter prikkeldraad, doch vrij en bewaakt door ruiters zo fier als de stieren die ze hoedden.

Daarachter, als om hem er aan te herinneren dat de Vooruitgang zich niet zegerijk liet aanvallen door de traditie, zag hij de barakken, de stallen, de hoeven en de hoge derricks, de torens waarin een der wereldheersers woonde : Zijne Majesteit de Petroleum. Naar gelang ze Rio Grande, aan de Mexikaanse grens, naderden veranderde het uitzicht van de streek. Ze waren nu in de savanne, droog en poederachtig, bezaaid

met de yuccas met ivoorkleurige bloemen, cactussen als reusachtige kandelaars en zuilvormige saguarras. De groene vlekken werden zeldzamer en kropen langsom meer in de ravijnholten gedomineerd door diep uitgetande koperkleurige stenen...

Het was te midden van deze droge, bittere landstreek dat Plastic Jack de autosnelweg verliet om een landweg op te rijden die ten slotte nog slechts een nauwe zandwegel was, uitgevend op een rond plein omringd van stenen nog steiler dan diegenen die ze reeds ontmoet hadden

Plastic Jack stopte, sprong uit zijn wagen en nodigde Koen uit hetzelfde te doen. De jongen gehoorzaamde

— Wat is er gaande ? vroeg hij. We zijn toch nog niet aangekomen ?

— Jij bent aangekomen, antwoordde Plastic Jack, en legde de nadruk op jij.

Hij zag er overigens erg zonderling uit. Zijn ogen hadden een lepe glans gekregen en om zijn lippen speelde iets helemaal anders dan die glimlach van daarstraks..

— Ik ben aangekomen ? hierhaalde Koen. Hij vond dat vreemd en lei onwillekeurig de nadruk op « ik ». En jij ? Gaan we niet naar dezelfde plaats ?

De andere grinnikte. Hij hield nu zijn quirt niet meer bij de knop, doch aan het snoer en Koen vond dat de kop van de Indiaan er plotseling net zo somber uitzag als het gezicht van zijn « vriendelijke » begeleider.

— Ha, neen, antwoordde Jack eindelijk. Men kan niet zeggen dat wij naar dezelfde plaats gaan...

— Wat betekent dat ?

— Jij hebt de Far West willen zien, jongen. Wel, je ziet dat Droomland nu ! Bekijk deze hoek van dat land, bekijk hem goed. Alles is verlaten, er zijn alleen brilslangen, rode mieren, prairiewolven, gieren, schorpioenen en nog andere lieve beestjes. Het is hier droog. Het enig beekje water dat er loopt is het zweet dat van je voorhoofd pareit, m'n jonge vriend.

Eten kan je hier niet vinden ten ware je de stenen die liggen te gloeien in de zon voor lief nam. Het is een van die hoekjes waar, naar een oud gezegde van Texas dat je zo graag hoort, « een raaf haar eten in een zak aan haar bek moet meevoeren om in leven te kunnen blijven ». Ik zeg het nog, je bent aangekomen. Je bent zo goed aangekomen dat je hier nooit meer zult weg gaan..

Het vriendelijk masker was nu gevallen en Koen begreep verschrikt dat Plastic Jack een gangster was onder het mom van een cowboy en dat hij zelfs geen moeite deed dit te verbergen

— Ik volgde je door San Antonio en het zadel gaf me een prachtig voorwendsel om je aan te spreken en uit de stad te lokken. Nu ga je meer verliezen dan een zadel, domoor ! Je gaat je leven verliezen. Ja, jij die zo verstandig meende te zijn, die dacht geschapen te zijn voor het avontuur !

Het avontuur ! Beelden en gedachten dwarrelden door Koen's hoofd. Hij dacht dat in de romans, de helden die in een netelige positie verkeren, zich altijd op het laatste nippertje kunnen redden. Maar ja... in romans...

De werkelijkheid was, dat er hem geen enkele van die machiavellistische listen te binnen schoot waardoor — in principe — de zwakke intelligentie moest zegevieren over de blinde brutaliteit. Hij voelde zich ook niet plotseling reuzesterk... Voor die bandiet was hij slechts een arme hulpeloze jongen, zonder wapens. Het ontbrak hem niet aan moed — dat was het enige wat hij met de jonge helden uit de romans nog gemeen had — maar zelfs als hij heldhaftig weerstand bood zou dit niet veel opleveren...

Plastic Jack grinnikte opnieuw vol misprijzen en haat, rukte met zijn linkerhand de stetson af, die Koen sedert zijn aankomst in Texas droeg.

De bandiet nam zijn quirt en deze zag er lang niet meer uit als de vredelievende quirt van de cowboys...

(Wordt voortgezet.)



Victoria presenteert
AVONTUUR IN DE FAR-WEST









(Wordt voortgezet.)



TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour en Alan Breck worden er van verdacht medeplichtig te zijn aan de moord op Colin Roy, de Rode Vos. De Campbells houden een klopjacht en onze vrienden moeten vluchten.























(Wordt voortgezet.)

HA! DIE GOEIE OUWE TIJD!

ZUCHTTE MONSIEUR JOSEPH



VOOR 1914 KREEG MEN IN EEN RESTAURANT GEMIDDELD 25 CT. DRINKGELD...

vertelde Monsieur Joseph die over zijn beroep niet uitgepraat geraakte. Maar vergeet niet dat men toen een volledig diner kreeg voor 60 ct.! Dat was de gemiddelde prijs van de **plat du jour**. Een compleet dejeuner met drinken en al in een goed befaamd restaurant kostte toen 1,25 frs. Nu is dat verhonderdvoudigd! Je mag de komma wegdoen. Voor 5 frs. kreeg men in de eerste jaren van mijn tijd een schitterend souper, dat je nu met geen 500 frs. meer betaald!

Om je een idee te geven van de prijzen. Een lekker bord soep kostte toen in een eerste klas restaurant 15 ct. Nu vraagt men je daarvoor 35 frs. Voor een rumpsteack vroeg men 75 ct. Met minder dan 60 frs. doe je het nu niet meer.

Een entrecôte kostte vóór 1914: 1.25 frs. Nu rekent men je daarvoor in dezelfde restaurants minstens 90 frs.

Een dubbele tomate-crevette werd je vóór de eerste oorlog opgediend voor 30 ct. Nu betaal je daarvoor 40 frs. in dezelfde zaken.

IK MOET WETEN WIE U IS, MAAR IK MAG HET NIET GEBAREN

ONDER mijn kliënten heb ik veel hoge omes gehad. Mijn beste kliënt was sir John Graham, de ambassadeur van Engeland in de jaren na de eerste wereldoorlog. Vóór 1914 heb ik dikwijls de ministers Liebart en De Smet de Nayer bediend, en de ambassadeur van het keizerrijk Oostenrijk-Hongarië. Koning Leopold III en prins Karel heb ik ook veel bediend. Meestal hielden deze personaliteiten aan hun incognito. (Dit wil zeggen dat ze onbekend wensten te blijven en behandeld als gewone kliënten.) Het kwam er dan steeds op aan in zo'n geval gauw te weten met wie men te doen had, maar zohaast er iemand van het hotelpersoneel de kliënt herkend had (en de maître d'hôtel, de portier en de directeur waren er gauw bij), dan werd er gefluisterd van oor tot oor onder het personeel: **de koning is daar!** En dan verliep alles precies of niemand wist met wie men te doen had. En daar waren onze hoge gasten steeds zeer op gesteld: ongestoord als gewone mensen te kunnen eten.



VOOR DE OORLOG KREEG MEN GEEN VAST LOON...

in de café's en restaurants waar men als kellner ging werken. Men moest zelfs nog twee francs geven aan de baas voor het gebruik van de witte kiel. Een kellner moest zelf zijn **commis** ofte leerjongen betalen. Dat bedrag schommelde tussen 1,50 en 3 frs. De maître d'hôtel werd betaald door het huis. Dat is nu in veel huizen nog zo, maar er zijn de sociale wetten bijgekomen die in onze tijd niet bestonden.

HOE WORDT MEN HOTEL-DIRECTEUR?

ER zijn zoals in ieder beroep veel geroepenen, maar weinig uitverkorenen. Dat spreekt vanzelf. Alleen zij die over voldoende energie, ondernemingsgeest en zakelijke zin beschikken kunnen het tot directeur brengen. Maar welke rangen moet men normaal verwerven om het zover te brengen?

— Men begint nu als **commis débarrasseur**, rond vijftien, zestien jaar. Het werk bestaat er dan in, ogen en oren open te doen om al de knepen van het vak te leren en de relaties tussen kliënt en kellner te bestuderen. Als practisch werk moet men vooral de kellner helpen en de tafels ontruimen.

— Wanneer men achttien geworden is, kan men dan **commis de rang** worden.

Enkele jaren later verwerft men gewoonlijk de plaats van **demi-chef de rang**.

Dan komt de legerdienst er gewoonlijk tussen, en daarna, wanneer men in 't vak blijft, kan men het tussen de 21 en de 30 jaar tot **chef de rang** brengen.

In de grote hotels kan men zich dan specialiseren, eens men de dertig voorbij is: ofwel wordt men **sommelier** ofte wijnproever en schenker en dat is niet gemakkelijk, ofwel wordt men **trancheur**. De man die het vlees moet snijden volgens al de regels van de kunst, en dit is niet eenvoudig, dat kan ik je verzekeren!

— Om **maître d'hôtel** te worden moet men normaal vijftig jaar zijn. In de grote hotels zijn er dan weer maître d'hôtels van van derde, tweede en eerste rang net als bij de vleessnijders.

Om **directeur** te worden moet men gewoonlijk ook minstens dertig jaar in het vak zijn en al zijn sporen verdiend hebben en een aanzienlijke reeks goede referenties van bekende huizen voorleggen.

★

Dit zijn de inlichtingen die Monsieur Joseph, de deken van het zaalpersoneel van Oostende, me wist te geven. Deze inlichtingen over een beroep, waar men doorgaans niet veel over verneemt, zullen al onze lezers wel geïnteresseerd hebben, en speciaal zij die er reeds eens heimelijk aan gedacht hebben in dat vak hun brood te verdienen. Zij die reeds voor andere beroepen belangstelling voelen, zullen niettemin wat meer belangstelling en eerbied krijgen voor het ondankbare, maar niettemin mooie beroep van Monsieur Joseph.



Wil je carrière maken in het hotelbedrijf, dan moet je beginnen met eerst grondig de keuken te leren.

J. DE BRABANDER.

WIE CARRIERE WIL MAKEN IN HET HOTELBEDRIJF MOET DEZE ZES GULDEN REGELS VOLGEN:

1 Wil men carrière maken in het hotelbedrijf, dan moet men beginnen met eerst grondig de keuken te leren. **Want men moet steeds aan de kliënt de uitleg kunnen geven die hij wenst over de spijzen. In goede zaken komen veel kenners. En die zijn niet gauw tevreden. maar ze zijn (als je ze eens hebt gewonnen) de beste en royaalste kliënten. die terugkomen en vrienden meebrengen.**

2 Hoe meer talen men kent hoe beter. **Wanneer een Engelsman. een Duitser. een Fransman correct en vlot in zijn eigen taal aangesproken en bediend wordt. dan voelt hij zich beter thuis en is dan vanzelfsprekend ook vrijgeviger met zijn drinkgeld.**

3 Wees altijd zeer proper! **Je pak moet steeds fijn afgeborsteld zijn. Zonder vlekken. Een nette boord. Haar steeds op tijd geknipt en goed gekamd. Reine handen en nagels. Dat houden de dames vooral in 't oog en mannen storen zich ook aan rouwnagels bij kellners. want dat bederft hun eetlust.**

4 Men moet altijd welgezind zijn. **Nooit een begrafenisgezicht opzetten. Een kliënt. al komt hij van een begrafenis. houdt niet van lijkbidderstronies. Dat wil niet zeggen dat men altijd moet lachen. Neen. maar minzaam zijn. En dat is voor een man zeer moeilijk in onze stiel. Om vriendelijk te zijn tegenover iedereen op een natuurlijke wijze.**

5 Het voornaamste moment is de ontvangst van de kliënt. **Men moet mensenkennis verwerven om van het gelaat van de kliënt te kunen aflezen wat men hem zou kunnen voorstellen. en waarmee men niet moet uitpakken. Niets stemt een kliënt beter. dan een « maître d'hôtel » of een kellner die zijn smaak kan « raden ». Dan is hij meteen in zijn nopjes. En als de keuken dan van eerste kwaliteit is. dan mag men er zeker van zijn de gast weer te zien.**

6 De voornaamste regel in het vak is en blijft de beleefdheid, **verzekerde Monsieur Joseph me met klem. Men kan nooit beleefd en discreet genoeg zijn. Naast het voorkomen. de kennis van zaken is de beleefdheid de grootste vereiste om te slagen in het hoteliersbedrijf. Een kellner moet altijd klaar staan om onopvallend allerlei kleine diensten aan zijn kliënten te bewijzen op een beleefde manier. Beleefd zijn. dat wil ook zeggen dat men moet kunnen** horen, zien en zwijgen. **Ook wanneer men iets zou willen antwoorden. En dat valt soms zeer. zeer moeilijk. Maar als men dat niet kan. dan kieze men liever een ander beroep. waar men niet op zo 'n bestendige wijze met mensen uit de hogere en hoogste standen van de samenleving moet omgaan.**

Wie deze regels kan onderhouden. voorspel ik een goede carrière in het hotelbedrijf! verzekerde Monsieur Joseph.

OPSTAND IN SAN DOMINGO

De negers van San Domingo zijn in opstand gekomen en Dr Durand en zijn gezellen vluchten naar het Gabbianseiland, waar Hélène verblijft. Ze worden echter door piraten gevangen genomen...



TEKENINGEN VAN CAPRIOLI



Toen Durand en Dom Lorenzo weggeleid waren, vroeg de kapitein aan Pedro en Eustache hoe ze heetten en gaf hen wat tabak.

In het ruim van de brigantijn wachtte dokter Durand een grote verrassing. Toen hij binnenkwam, viel iemand om z'n hals en riep : « Papa ! » Hélène en Elisabeth waren eveneens door de piraten gevangen genomen en bij hen waren ook Paul, Jaak, de twee matrozen en de brave professor.

— Deze morgen, zo vertelde Hélène, landde het schip bij het Gabbianseiland. De « Jeannette » werd gekelderd en wij waren in een ommezien omsingeld en gevangen genomen.





Eustache en Pedro vertellen de opstand in kleuren en geuren. Ze doen net alsof ze heel erg in hun schik waren met deze revolutie, en ze vinden een aandachtig gehoor.



— Ik geloof dat die piraten het met de negers houden, zei Eustache tot zijn vriend. Daar moeten we van profiteren...



De nacht viel, vochtig en warm. Af en toe voelde men een hete wind over het schip gaan. Dat voorspelde onweer. De kapitein liet de zeilen reven...

In de eerste ochtenduren barste het orkaan los. Torenhoge golven deden het schip dansen en alle mannen moesten helpen om er uit te geraken...





Eustache maakte van de gelegenheid gebruik om naar de kampanje te gaan. Daar lagen de wapens en de munitie. Een deel wierp hij er van in zee, de rest nam hij mee. Niemand had iets gemerkt...



Hij gaf een pistool aan Pedro en maakte hem deelgenoot van zijn plan : op het gepaste ogenblik zouden ze trachten de gevangenen te verlossen en de kapers overrompelen...

De storm nam nog in hevigheid toe. Het werd een heis 'orkaan en de bemanning vocht met de moed der wanhoop tegen de ontketende natuur. De grote mast werd afgerukt en zes matrozen sloegen overboord...



(Wordt voortgezet.)

SINTERKLAAS

GEZIEN DOOR ONZE LEZERS









NOG nooit hebben we een onderwerp gehad dat onze lezers zo geïnteresseerd heeft als die eenvoudige vraag : TEKEN EEN St NIKLAAS ! Met honderden stroomden de tekeningen binnen, kleurige Sinten van alle formaten en presentaties. Wie er nog zou durven beweren dat St Niklaas niet meer zo geliefd is als vroeger, zal ik nu van antwoord kunnen dienen !

De grote moeilijkheid was een keuze te doen in al die sympathieke tekeningen. Ze allen publiceren, daar viel niet aan te denken. Daarom heb ik het probleem als volgt opgelost :

1. Al wie een tekening ingezonden heeft krijgt een reeks Kuifje's chromo's « Zien en Weten », ter waarde van 125 Kuifje's Bons.

2. Onder de beste tekeningen heb ik er samen met enkele tekenaars van ons blad een tiental uitgekozen om deze bladzijde te versieren.

3. Een hele reeks andere tekeningen, eveneens geselectionneerd onder de allerbeste, zullen ten toon gesteld worden in de uitstalramen van onze Kuifje's winkel, Lombardstraat, 24, die voor enkele dagen geopend werd.

Aan alle deelnemers, nogmaals hartelijk dank !
Ik hoop dat St Niklaas hen ook speciaal zal bedenken.
LEVE ST NIKLAAS DE KINDERVRIEND !





OP DEZE BLADZIJDE WERDEN DE TEKENINGEN GEPUBLICEERD VAN :

1. Frans Beernaert, Waasten (15 jaar); 2. René Verhaegen (9 jaar) wordt verzocht zijn adres te laten kennen; 3. B. de Boigne, Parijs XVI (13 jaar); 4. Monique Dumont, Ukkel (11 jaar); 5. Stany Defize, Brussel (10 jaar); 6. Antoinette Hendricks, Den Haag (9 jaar); 7. Jean-Jacques Rolland, Elsene (12 jaar); 8. Guy Reynders, Sint-Agatha-Berchem; 9. Ghislaine De Prijck, Edingen (4 1/2 jaar); 10. Marthy Reiles, Diekirch (7 jaar)

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN
HOU JE VAN JE VOORNAAM ?
Antwoord op de volgende drie vragen :
1. Hoe luidt je voornaam ? 2. Hou je van je voornaam, of niet ? En waarom ? 3. Welke voornaam zou je desgevallend wel willen hebben, en waarom ?
De antwoorden (maximum 10 lijnen) moeten ingezonden worden **vóór 9 December.**
VIJFTIENHONDERD FRS PRIJZEN OF 100 GULDEN









St Niklaas

IS NIET TEVREDEN

TOK-TOK-TOK !

« Wie mag er nu nog zo laat aan mijn deur kloppen ? » vroeg ik me af. Ik ging de deur openen, en wie stond daar voor mij ? St Niklaas in hoogst eigen persoon !

— Kom binnen St Niklaas ! Zet U even, U moet wel vermoeid zijn in deze dagen ?

— Vermoeid, ja zeker, maar ik ben ook niet tevreden, en dat is erger !

— Niet tevreden, en waarom niet, St Niklaas ?

— Och, in hun brieven vragen de kinderen al wat hun hartje lust, en beloven ze alles wat ze maar menen dat me genoegen zou kunnen doen : braaf zijn thuis, moeder helpen, goed studeren, minder babbelen in de klas, meer eten, beleefd zijn, enz. Maar wat komt er van al die beloften terecht ? Bijna niets ! Overal waar ik eens een kleine steekproef doe, een onderzoekje instel, hoor ik niets dan klachten van de ouders, leraars, enz. En dat nog vóór ze hun geschenken gekregen hebben !

— Ik meen toch dat U de toestand wat te somber ziet, St Niklaas. Ik ken de jongens goed, de brave Hendrikken zowel als de deugnieten. Ik kan je verzekeren dat bijna alle jongens en meisjes die ik ken, van goede wil zijn, hun best doen, voortdurend opnieuw beproeven om braaf te zijn, hun lessen beter te leren, hun huiswerken meer te verzorgen, moeder te helpen, enz. Maar ja, ze zijn zo verstrooid, ze vergeten zo licht hun goede voornemens... Wanneer ze alle dagen opnieuw hun krachten inspannen om het beter te doen dan de dag te voren, dan hebben ze volgens mij reeds veel gedaan. Want dan hebben ze ten minste bewezen dat ze zich niet laten ontgoochelen door hun tegenslagen, door hun gebrek aan wilskracht, maar genoeg karakter hebben om steeds opnieuw te beginnen.

— Ja, dat is waar, gaf St Niklaas toe, ik heb de dingen misschien wel wat te somber gezien, dat komt waarschijnlijk omdat ik tijdens de laatste dagen zo overwerkt ben. Je kent me ook goed genoeg, Kuifje, om te weten dat ik van de kinderen houd en veel door de vingers kan zien als ze maar van goede wil zijn...

Na die woorden greep St Niklaas weer naar zijn staf en mijter en trok verder. Want de grote dag naderde met rasse schreden !

Kuifje



ONZE BRIEVENBUS

Denise Willems, Hasselt. — Richt je daarvoor liever tot de persdienst van de Amerikaanse Ambassade te Brussel : United States Information Service, Waterloolaan, 18, Brussel; die zal je waarschijnlijk beter en vlugger kunnen antwoorden. Met mijn beste groeten.

W. Suetens, Antwerpen. — Die wagen was wel degelijk een Alfa Romeo en geen Jaguar. Met mijn beste groeten.

Erik van den Abbeele, Antwerpen. — Het Engels automerk MG is een afkorting van de twee woorden Morris Garage. Het was een Londense Morris-garage die dit sportwagentje lanceerde.



GROOT NIEUWS !

Volgende week een nieuw en boeiend tekenverhaal van BOB DE MOOR :

DE KERELS VAN VLAANDEREN

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16
Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnementsprijzen	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Abon. 3 maanden :	» 70.—	80.—
» 6 maanden :	» 135.—	155.—
» één jaar :	» 265.—	300.—

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4,00 per kwartaal.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

FAROEK HEEFT VERDRIET

omdat hij te Kaïro niet alleen troon en kroon heeft moeten achterlaten, maar tevens zijn verzameling lucifersdoosjes, die een van de grootste (veertien duizend vijf honderd verschillende merken en formaten) en de mooiste was van de wereld. Zijn lidgeld (een bedragje van amper 100 frs) van de Britse vereniging van Lucifersdoosjesverzamelaars heeft hij niet meer betaald.

Met lucifers spelen is toch zo gevaarlijk, heeft mijn moeder me wel duizend maal gezegd...

ZWANEN VLIEGEN OVER DE OCEAAN

TIJDENS de eerste week van deze maand vertrok op het Amsterdamse vliegveld Schiphol een vliegtuig naar Santiago de Chili, in Zuid Amerika. De lading van het toestel was ongewoon : drie zwanen die door de Hollandse luchtvaartmaatschappij aan de Zuid Amerikaanse stad geschonken werden voor de stadvijvers. De drie zwaantjes hebben ieder een naam gekregen, het eerste heet Ka, het tweede El en het derde Em.



Deze tekening werd gemaakt door onze lezer Guy Verstraeten van Sint-Amandsberg. Hij zond ze in voor onze prijsvraag Julie krijgen het Woord : De Ideale Leraar. Wie herkent er zijn ideale leraar niet ?



Twee vissers halen hun netten boven op het meer De Kaag, bij Amsterdam. In de Zomer is dat meer een van de drukst bezeilde van Holland. 'n Prachtige uitstap voor volgend jaar!

AUTOBUSSEN WELDRA AFGESCHAFT IN NEW YORK

WIJ klagen over het drukke verkeer in onze grootsteden, maar de mensen die reeds aan de overzijde van de grote plas geweest zijn, getuigen dat er daar nog een ander verkeersprobleem bestaat dan bij ons. Zo vernemen we, dat de New Yorkse autobuslijnen weldra zullen afgeschaft worden ten gevolge van het te druk geworden verkeer. Geen enkele autobus kan er nog regelmatig zijn dienst verzekeren.



Een getrukeerde foto? *Neen, zeven Meteor's F.R.-9 die loodrecht de lucht instijgen. De foto werd gemaakt boven het Suez-kanaal, door een legerfotograaf die zich in 'n andere Meteor bevond.*

WERELDRECORD VALSCHERMSPRINGEN

DE parachutist Abramo heeft het wereldrecord valschermspringen (aantal sprongen op een dag) verbetert. Hij sprong namelijk honderd en elf keer uit het vliegtuig in minder dan vier en twintig uur !

PARIJS VERANDERT

WIST je dat de voornaamste straten van Parijs met hout belegd waren ? De houten bestrating van de Franse hoofdstad bedroeg ongeveer twee millioen vierkante meter. Deze werd vervangen door een mozaiekbestrating die veel minder kostelijk is en niet zoveel slipgevaar meebrengt.

Hoe ziet de Zee er uit op 1.000 meter diepte?

DEZE boeiende vraag kan Prof. Barton, die met zijn benthoscoop voor de Californische kust een diepte van 1106 meter bereikte, beantwoorden. De professor wou het diepterecord (dat 1371 m. bedraagt) en dat hij zelf in 1949 ter hoogte van het eiland Santa Cruz bereikt had, verbeteren. Zijn benthoscoop kwam echter tussen rotsbanken terecht en de medewerkers van de professor gaven er de voorkeur aan het toestel weer op te halen ten einde het niet te pletter te zien slagen tegen de rotsen.

Toen de benthoscoop weer bovengehaald was, verklaarde de professor dat hij een fantastisch en totnogtoe door geen enkel mens gezien onderzees schouwspel had ontdekt. Tussen de 350 en de 450 meter zag hij vliegende slakken en vreemde kwallen in een krioelend geheimzinnig leven in de eeuwige duisternis van de zee. « Ik liet mijn benthoscoop zeer langzaam zakken, zo verklaarde de geleerde en daardoor had ik de gelegenheid ontelbare fotos te maken van het onderzees leven. Lichtgevende garnalen en andere eigenaardige vissen kwamen tot dicht bij mijn duikersklok. »

De professor bleef 3 u. 15 onder water. Het woord is thans aan Prof. Piccard die ook nieuwe diepzeeplannen heeft.

Een Knaap wou Sint Niklaas zien...

MARCEL ANTOINE van Mettet was maar zes jaar toen hij verleden jaar rond deze tijd op het idee kwam St Niklaas een bezoek te brengen. Hij kon aan het waakzaam oog van zijn moeder ontsnappen en wou zich met zijn autoped naar Charleroi begeven. Toen hij de hoofdweg naar Charleroi bereikt had, vroeg het jongetje de weg aan een vrouw. Deze zag gelukkig in dat ze moest ingrijpen, en vroeg Marcel even bij haar in huis te komen. Ze zond hem met de autobus die naar Mettet reed, terug naar zijn moeder die zeer blij was dat haar zoon heelhuids uit dit avontuur kwam.

BRITS VOETBALLER, DIE AAN KINDERVERLAMMING LEED, WORDT DE BESTE SPELER VAN ZIJN PLOEG

JOHN SHEPHERD deed zijn dienstplicht bij de R.A.F., toen hij achttien maanden geleden aangetast werd door kinderverlamming aan zijn linkervoet. De dokters vreesden dat hij zou blijven hinken. Vóór een paar weken speelde John echter weer mee als middenvoor in zijn ploeg. John is thans twintig jaar en bezorgde aan zijn ploeg een 4—1 overwinning tegen Leton Orient. Hij maakte alle doelpunten !!!

Van zijn ziekte was niets meer te merken. Evenmin van het feit dat hij zich slechts enkele dagen had kunnen oefenen, daar hij maar sinds veertien dagen van zijn militaire dienstplicht ontslagen was.

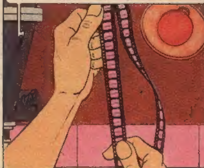


Storm op komst...

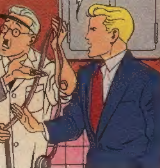
HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Lefranc en Renard, die het spoor van een machtige schurkenbende volgen, filmden de Zwarte Toren. Na de ontwikkeling van de film...

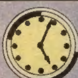




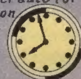








Drie uren verlopen. Inspecteur Renard maakt alles klaar voor zijn vertrek naar Parijs. Lefranc brengt hem per auto tot voor het station van Straatsburg. Ze komen net op tijd...







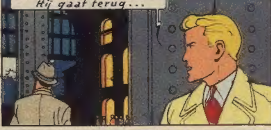














(Wordt voortgezet.)